

İngiltere’de Lindsey Petrol’deki grev üzerine bir tartışma

José Moreno

PSTU’nun web sitesi, yoldaşımız Jefferson Choma’nın o esnada bir İngiliz rafinerisinde gerçekleşmekte olan bir greve dair bir makalesini yayımladı. Makale, “İngiliz işlerine İngiliz işçileri” sloganı altındaki grevin yabancı işçilerin çalıştırılmasına karşı çıkan bir grev olduğunu ve dolayısıyla, yabancı düşmanı bir grev olduğunu vurguluyordu. Bu makalenin yayımlanmasından kısa bir süre sonra PSTU önderliğine, PSOL içindeki Devrimci Sosyalizm (SR) akımından Andre Ferrari’den bir mektup ulaştı. Mektupta makalenin savunduğu pozisyona sert bir şekilde karşı çıkılıyordu:

*PSTU’nun Internet sayfasında son dönemde yayımlanmış olan Jeferson Choma imzalı ve ‘**Büyük Britanya: patronların minnettar olduğu bir grev**’ başlıklı makale, İngiltere’de Kuzey Lincolnshire’daki Lindsey Petrol Rafinerisi’ndeki grevcileri, taşeron işçileri, sadece patronlara hizmet eden bir pozisyon almakla eleştirmektedir. PSTU’nun sayfasındaki makale burjuvazinin kitle iletişim araçlarının aynı çarpıtılmış yaklaşımını tekrarlayan bir şekilde grevci işçileri “yabancı düşmanı bir kampanya” ve göçmen işçilerin çalıştırılmasına karşı bir hareket gerçekleştirmekle azarlamaktadır. Makalenin başlığı da içeriği de PSTU yazarının aldığı greve karşı pozisyona dair şüphe bırakmamaktadır.*

Devrimci Sosyalizm (SR), uluslararası akım CWI’nın (bu grevi savunmuş olan İşçi Enternasyonali için Komite adlı akımın İngilizce isminin baş har eri) bir parçasıdır ve yoldaşları olan İngiltere’den Sosyalist Parti’nin (CWI’nın İngiltere ve Galler seksiyonu) neşrettiği bilgileri tekrarlamaktadır. Ortada, grevi savunan, onun yabancı düşmanı karakterini inkâr eden ve kendisiyle aynı pozisyonu paylaşmayanları da burjuva medyasının kampanyasına ve yalanlarına inanmakla suçlayan örgütlerin mevcut olduğu uluslararası bir tartışmanın olduğunu

düşünerek kamuya açık bir cevap vermenin gerekli olduğunu düşündük. Ama bu grevin bitmesiyle beraber bu tipten ihtilafların sona ermesi şöyle dursun benzer sloganlarla İngiltere’de yeni grevlerin ortaya çıktığını gördükçe daha fazlasının gerektiğini düşünüyoruz. Örgütleyen sendikacılar bunun daha sadece bir başlangıç olduğu konusunda uyarıda bulunuyorlar.

İngiltere’de yabancı düşmanlığı

Ocak sonlarına doğru Lindsey Petrol’de başlayan İngiliz inşaat işçilerinin grevi diğer şehirlerdeki bazı tesislere de yayılmıştı. Yoldaş André Ferrari, bize grevin 20 şehre ulaştığını ve de sendika yönetimine karşı tabanın basıncı altında oluştuğunu izah etmektedir. Öyle ki önemli seferberlikler eşliğinde gelişen bu grev, İngiltere’de yasadışı bir grev olarak değerlendirilmiştir.

Grevin sebebi 195 yabancı işçinin işe alınmasıydı ki, bu örnekte bunlar Portekizli ve İtalyan işçiler olmaktadır. Bir İngiliz yüklenici firma 17 Şubat’tan başlamak üzere işçilerini çıkarmak zorunda olduğunu açıklamıştı çünkü, rafineri yeni bir tesisin inşasını başka bir taşeron firmaya vermişti ki, bu firma inşaata İtalya ve Portekiz’den kendi çalışanlarını getiren İtalyan IREM firmasıydı. Grevciler İngiliz işçilerin işe alınmasını talep ettiler. Grevcilerin “**İngiliz işleri İngiliz işçilerine**” sloganı tüm dünyaca tanındı. Mücadele 102 İngiliz işçinin işe alınmasının kabul edilmesiyle sona erdi.

Örgütlü sendikanın temsilcisine göre grev, “*İngiliz işçilerine karşı ayrımcılık yapan şirketleri hedef alıyordu. **Bu ırkçı bir mücadele değil**, çalışma hakkı için verilen bir mücadeleydi.*” Ferrari’nin, Sosyalist Parti’nin, CWI’nin ve Alan Woods’un Uluslararası Marksist Akım’ının savunduğu argüman da budur. Dahası bunların hepsi, İngilizlerle aynı çalışma şartlarını talep etmeleri için yabancı işçilere greve katılmaları çağrısı yapıldığında ısrar etmektedirler. Tıpkı İngiliz hükümeti gibi, çok uluslu Total şirketi ile söz konusu işi yapan taşeron İtalyan IREM şirketi de, yabancı işçilerin çalışma şartlarının İngiliz işçileriyle aynı olduğunu ve yerel işçiler arasında uzman bulunamadığı için İtalyan ve Portekizli işçilerin işe alındığını iddia etmektedirler. Muhtemeldir ki, çok uluslu şirketler ve

Gordon Brown hükümeti grevin etkisini zayıf atmak için yalan söylemişlerdir; çünkü şu bir gerçektir ki, ortada yabancı işçilerin kendi ülkelerindeki maaşları ile işe alınmasına izin veren 3 farklı mahkeme kararı mevcuttur. Ayrıca bu işte çalışan Portekizli ve İtalyan işçilerin şirkete ait bir gemide kaldıklarını da biliyoruz.

Grevi savunanlar kendilerinin açıkça karşı çıktıkları sloganlar olan yabancı düşmanı sloganların grevde kullanılmasının önemini azımsamaktadırlar. İşçilerin toplantısında kararlaştırılan ve Sosyalist Parti'den bir yoldaşın önerisi olan platformun "İngiliz işleri için İngiliz işçileri" şiarını içermediğini ve onun yerine tüm işçiler lehine olduğunu öne çıkarmaktalar. Kastettikleri, yabancı işçilere İtalyanca greve katılma çağrısı yapan pankartlar ve benzerleridir. Diğer tüm argümanlar kendi metinlerinden takip edilebilir. Bununla beraber grevin ilk günlerinde net bir yöneliş olmadığını ve bu sloganların işçilerce kullanılmasının kendiliğinden bir şekilde ortaya çıktığını fakat, daha sonra işçilerin bunlardaki yabancı karşıtlığının bilincine vardıklarını ve kendi müdahaleleri sayesinde bu yabancı karşıtı eğilimin güçlenmediğini ifade etmekte.

Sosyalist Parti'den Bill Mullins, 13 Şubat 2009 tarihinde makalesinin sonunda şunu ifade etmektedir: *"Eğer Sosyalist Parti bu mücadeleye aktif bir şekilde katılmasaydı, böylesi tavırların güçlenmesi ihtimali vardı. Ama onun yerine göçmen işçilerin sendikalaşmasının yolunu döşeyen ve sınıf birliğini güçlendiren muhteşem bir zafer elde edildi."*

Bu tez ayrıca Chavezciliğin propagandacısı olarak tanınan Alan Woods'un akımına bağlı Sosyalist Çağrı (Socialist Appeal) dergisinin editörü Rob Swell tarafından da savunulmaktadır: *"Sendika temsilcileri sarı basının ırkçı kampanyasına katılmayı reddettiler."* (Lindsey grevi ve medya yalanları adlı makalesi).

Özetlersek, bu grevler onları savunanlar için ne ırkçı ne de yabancı düşmanıdır. Bu grev, sosyal dampinge (işletmelerin diğerlerine karşı haksız rekabet içinde ucuz işgücü kullanmaları ihtimali) karşı yapılmış, göçmen işçilerin haklarını savunmuş, onların sömürülmemelerini istemiş, sendikal haklarını talep etmiş ve

dahası Avrupalı işçilerin tümü için birer örnek niteliğinde olmuştur.. Eğer herhangi bir yabancı düşmanı slogan da yükseltildiyse, bu saf bir grev mevcut olmamasından kaynaklanır. Grevcilerin kafa karışıklığı bir yana, sadece Gordon Brown'a bir ironi yapmak bile buna sebep olmuş olabilir.

İngiliz işleri için İngiliz işçileri

Grevin arkasındaki sebepler ekonomik krizin yarattığı tahribattır: İngiliz sanayisindeki işsizliğin, iş yeri kapatmaların ve işten çıkarmaların artışı. Problem şu ki, bu grevin her ne kadar yabancı düşmanı bir grev olmadığı yönünde göz boyamaya çalışsalar da, sonuç öyle değildir. "İngiliz işleri için İngiliz işçileri"ni dillendiren grev sloganı, başbakan ve İşçi Partisi lideri Gordon Brown'un aşırı sağ İngiliz Ulusal Partisi'nin (BNP) bir sloganının aynısından kopyalanmıştır. Grevcilerin yükselttikleri diğer sloganlar da, İngiliz işçilerine öncelik verilmesi veya yabancı işçilerin İngilizler lehine işten ayrılması taleplerini içermektedir.

Bu sloganların tümü, Avrupa'da aşırı sağ örgütlerin kullandığı sloganlarla aynıdır. Fakat bu sadece bir slogan sorunu değildir, bunların göçmen işçiler için doğrudan sonuçları bulunmaktadır: Lindsey rafinerisinden bir grev gözcüsü İtalyan ve Portekizli işçilerin kaldığı mavnaya gitmiş ve onlara kötü bir tavırla ülkelerine dönmelerini söylemiştir. Söz konusu bu işçiler, nüfusun onları reddetmesi karşısında şehrin çok küçük bir kesimine hapsolmuşlardır. Lindsey Petrol grevcileri bu sloganları sadece grevde kullanmakla kalmamış; aynı zamanda aşağıdaki şekillerde de kullanmaya devam etmiştir.

İşçiler grevde ne talep ettiler?

Şu bir gerçektir ki, burjuvazi göçmen emeğinden işçilerin maaşları ve kazanımları üstünde aşağı yönlü baskı yaratmak için faydalanmaktadır. Bolkstein Yönergesi'nin onaylanmamış bir kısmı olan ve Avrupa Birliği'nin diğer ülkelerinden işçilerin, kendi ülkelerindeki maaşları ile işe alınmasına imkân veren karar, mahkeme yoluyla bazı işletmelerde yürürlüğe konmuş durumdadır.

Fakat ne bu grevin ne de daha sonra yapılan protestoların eksenini göçmen işçilere karşı yapılan bu ücret ayrımcılığına karşı bir duruş değil, yalnızca İngiliz işgücünün işe alınması talebini içermekteydi:

Bir basın bülteni bunun için bir skandal demektedir hatta mevcut ekonomik şartlarda daha da ötesidir. Bizim diğer ülkelerin işçilerine karşı hiçbir şeyimiz yok ama yerel işçiler onlarla eşit şartlarda rekabet edemezler. Lindsey’de söz konusu olan Portekizliler ve İtalyanlar ise Staythorpe’da da İspanyollardır, türbin inşası için Fransız Alston firması tarafından taşeron çalıştırılan işçilerdir. Sektörün başlıca sendikaları 850 işin söz konusu olduğundan bahsetmekte ve de bunların İngilizler arasında dağıtılmasını talep etmekte. ‘Açık bir şekilde belli ki hiç kimseyi işe almaya niyetleri yok. İngiliz olmayan çalışanlarla sözleşme yapmış durumdadır fakat biz uygun miktarda yerel işgücünün olduğuna inanıyoruz.’ diye ifade etmektedir durumu Unite sendikası Steve Syson ve şöyle eklemektedir: ‘Şeffaflık istiyoruz ve işe aldıkları yabancılara ne kadar ödediklerini bilmek istiyoruz.’ (Begoña Arce gazetesi)

Eğer durum grevi savunan yoldaşların ifade ettiği gibi olsaydı, o zaman grevin talepleri İngiliz işçilerin işe alınması talebini kapsamaz ve basitçe grev, yeni işe alınanların, eğer sahip değillerse, aynı ücretlere ve sendikal haklara sahip olmaları için gerçekleştirilmiş olurdu.

İngiliz işçilerinin bir zafer olarak algıladıkları bu grevin sonucuna bir bakalım: bu iş için işe alınacak 198 işçiden 102 tanesi sendikalı İngiliz işçiler oldu. Diğer bir deyişle bu durum, bu işe alınmanın kenarında olan mevcut 102 İtalyan ve Portekizli işçinin bu işten mahrum kalması demektir.

Yoldaş Ferrari, İngiliz grevine verdiği desteğin lehinde argümanlar bulmanın telaşı içinde bu grevi Brezilya’da CONLUTAS’ın São José dos Campos bölgesinde önderlik ettiği grev ile kıyaslamaktadır:

PSTU’nun yönetiminde çoğunluğa sahip olduğu São José dos Campos bölgesi

metal işçileri sendikası General Motors'un şirketin diğer çalışanlarına kıyasla daha az haklara ve daha düşük maaşa sahip 600 yeni geçici işçiyi işe almasına karşı geçtiğimiz sene kahramanca bir mücadele gerçekleştirdi. Bu seferberlik, sendikayı yeni istihdam yaratılmasına ve bölgenin gelişmesine karşı olmakla suçlayan patronların, belediyenin, kilisenin ve medyanın birleşik ve de vahşi saldırısını göğüslemek zorunda kaldı. Sendika ve işçiler direndi ve de sonunda yeni işe alınan işçiler için en ideal olanlar olmasa da daha iyi haklar elde etmeyi başardılar.

Fakat Lindsey Petrol grevi Brezilya'daki gibi yeni işe alınanların çalışanlarla aynı haklara sahip olması için verilen bir mücadele değildi; İngiliz sendikacılarına göre, IREM şirketi ve Alston tarafından işe alınmayarak diğer işçiler karşısında ayrımcılığa uğratılan İngiliz işçilerinin işe alınması için bir grevdi.

Lindsey Petrol'deki yabancı düşmanı grevin bir sonucu olarak, İngiliz hükümeti Avrupa Birliği kurumlarından mülteci işçilere dair düzenlemenin yerel işçiler lehine değiştirilmesini talep etmiştir. Bu göçmen işçilerin mevcutta maruz kaldığı ayrımcılığı daha da çok arttıracaktır.

İşçilerin işe alınması talebiyle gerçekleşen grevler ve işletme işgalleri büyük önem arz eden işçi eylemleridir ve de pek çok kereler başarıya ulaşmıştır. İşsizliğin arttığı böylesi bir dönemde bu tip eylemlerin yaygınlaşması olasıdır. Fakat talepler, yabancı işçilere karşı yönelirse, bu sefer bu eylem sınıf karakterini kaybeder: işçileri milliyetler çerçevesinde böler ve sadece işçilerin en zayıf kesimi olan göçmenlerin ezilmesinin arttırılması ile sonuçlanır. Irkçı ve yabancı düşmanı mesajlar işçilerin sa arına, göçmenlerin o ulusun işçilerine göre, daha düşük ücretleri ve daha kötü çalışma şartlarını kabul etmeleri gibi argümanlarla nüfuz etmektedir; sanki göçmenler bunları gönüllü kabul ediyor veya bir seçme şansları bulunuyormuş gibi.

Hükümetler şimdilerde işçilerin özgürce dolaşımının savunucusu ve yabancı düşmanlığının, ırkçılığın karşıtı olarak gözüküyorlar. Oysa ki; ikinci sınıf vatandaşlığı yaratan göçmenlik yasalarını uygulamaya soktuklarından, bunun asıl

sorumlusu onlardır. Onları ilgilendiren tek şey, şirketlerin en düşük ücretleri talep eden işçileri çalıştırabilmesidir. Bu grev bu amaç doğrultusunda kötü olmakla birlikte, hükümetlerin işçileri bölmesine de yardımcı olmuştur. Bu grevin amacı, krize karşı Avrupa işçi sınıfının ortak bir seferberliğe kalkışma ihtimalini ıskartaya çıkarmaktır.

İşçi sınıfının birliğine karşı sendika bürokrasileri

Rafinerilerdeki grevi yönlendirmiş olan İngiliz sendikacılar Avrupalı işçilerin bölünmesine göçmenlik yasalarından daha fazla katkı sağlamışlardır. “Milliyetçilik” tehlikesi, ki bu seferberlikte alt edildiği iddia edilmektedir, bizce diğer ülkelerden işçilerin işe alınmasına karşı grev yürütülmesiyle eş zamanlı olarak güçlenecektir. Bu grev faşizmin İngiliz işçileri arasında adım almasına imkân sağlamıştır. BNP'nin bu greve dair bir kutlama yapması gayet normaldir. Bu grevin örneği, her ülkenin işçisini diğer ülkelerinki ile karşı karşıya getirecek şekilde diğer ülkelere yayılabilir. İtalya'da bu İtalyan toprağında olan İngiliz işçilerin dışarı atılmasına dek vardırılmıştır. İngiliz sendikaları yabancı işçilere, bu örnekten de görüldüğü üzere Avrupa Birliği üyesi diğer ülkelerin işçileri de dâhil olmak üzere tüm yabancı işçilere karşı İngiliz işçilerine ayrımcılık yapılmasını talep etmektedir. İspanya'da CCOO ve UGT sendikaları uzun süreli oturma izni olmayan göçmen işçiler aleyhine ayrımcılık yapılmasını kabul etmektedirler.

Yerel işçilerin çalışma koşullarını savunmak kisvesi altında işçilerin bölünmesini ve korporativizmi teşvik eden sendika bürokrasisinin son yıllardaki rolü tam bir alçaklıktır. İşte bu yüzden Socialist Appeal'dan Rob Sewell'in sendika yönetiminin rolüne dair aktardıkları bizim için hiç de şaşırtıcı değildir:

Fakat şaşırtıcıdır ki UNITE sendikasının genel sekreteri Derek Simpson Daily Star gazetesi için üstünde gazetenin resminin olduğu gömlekler giyen ve 'İngiliz işçileri için İngiliz işçileri' yazılı aynı dövizleri taşıyan iki genç kadınla çevrelenmiş şekilde poz vermeyi kabul etmiştir. Aynı gün Daily Star fotoğrafçısı ve söz konusu kadınlar grev çadırına da gitmişler ama grevciler onları hoş karşılamadıklarını açık şekilde ortaya koymuşlardır.

Yabancı düşmanı sloganların savunulması yıllarca işçiler arasında beslenen bölünmenin mantıki bir sonucudur, Simpson gibi bazıları bunu açıktan yaparken diğerlerinin verdiği ise mahcup bir destektir.

İşsizliğe karşı sınıfsal bir cevap

İşsizliğe karşı sınıfsal bir cevabın somutlaşabilmesi için Avrupalı işçilerin hükümetlerce ve sendika bürokrasilerince beslenen yabancı düşmanlığına karşı durması gerekiyor çünkü işçilerin sorunları yaşadıkları ülkeler itibariyle aynı. Yabancı düşmanı sloganların yayılıyor olması sendika bürokrasilerinin bu sloganlara karşı çıkmıyor olmasının bir sonucudur. Lindsey Petrol grevini savunan akımların yaptığı işçi sınıfının bilinç olarak en geri kesimlerinin sahip olduğu yanlış bilinci gizlemek veya asgariye indirmeye çalışmaktır, böylece yabancı düşmanı sloganlara teslim olmaktadır.

İşçiler arasında yabancı düşmanlığı ve ırkçılığa karşı mücadele sadece konuşmalar yaparak değil krizin etkilerine karşı sınıfsal çözümler ortaya koyarak gerçekleştirilebilir. İşsizliğe karşı savaş vermek için ücretlerde azalma olmaksızın çalışma saatlerini elde etmek üzere seferber olmamız zorunludur, işsizliğe karşı geçiş programını yansıtan slogan budur: çalışma saatlerinde oynak merdiven (değişebilen tarife-eşel mobil). Sendika bürokrasilerinin beslediği mantık öncelikle göçmenlere karşı ayrımcılık yapmaya götürüyor, ama başka noktalarda aynı şehirden olmayan işçilerin işe alınmasına karşı çıktığı gibi onlar personelin bir parçası olmadıkları için taşeronların işçilerinin işten çıkarılmasını savunabiliyor ya da belli bir yaştan sonra kalıcı işçilerle aynı ücret ve çalışma garantilerine sahip olamayacakları için geçici işçilerin çıkarılmasını destekliyor. İşleri savunmanın tek yolu bütün işçilerin birliğidir. Bunu gerçekleştirmek için eşit ücret talep etmeliyiz ve de tüm çalışanların aynı çalışma haklarına, sendikal ve politik haklara sahip olmalarını talep etmeliyiz. Aynı hakları talep etmek dünyanın her tarafında milyonlarca işçiyi sefalete sürükleyenlere karşı beraberce savaşmamıza hizmet edecek, bu sayede ekonomik krizin bedelini işçilerin değil kapitalistlerin ödemesini sağlayabileceğiz.